

vedrøre jo slet ikke de høiere stillede Embedsmænd med betydeligere Gage, men netop de smaa Bestillingsmænd og lavere lønede Funktionærer. Naar man jaaledes nødsages til at udvide Antallet af Medhjælperne paa Telegrafiens Omraade, saa skal det være ved Reservetelegrafister, som ere særlig lavt lønede, i Stedet for ved Telegrafister, medens Arbeidet dog væsentligt bliver det samme. Man nægtede i Gaar under Justitsministeriets Budget en ubetydelig Forhøjelse af Arkskrivers Betaling, man nægtede de smaa Forhøjelser af Lønninger for Funktionæverne ved Sindsygeanstalterne, man nægtede paa Indenrigsministeriets Budget de Bevillinger, som vare begjærede til Forhøjelser af Understøttelse for Husmænd og Fiskere, man foreslaar her paa Kirke- og Undervisningsvæsenets Budget at nægte de smaa Lønningstillæg til Bedellerne ved de lærde Stoler og til Portneren ved Universtitet, man nægter at give Hjælpeassistenterne ved det kemiske Laboratorium, som dog faktisk udføre ganske det samme Arbeide som de faste Assisterter, den disse tillagte Lønning osv. Men af alle disse forskellige Nægtelser er der dog ingen, der forekommer mig saa mærkelig som den, der er foreslaaet ved Vædringsforslaget under Nr. 83, hvor Udvalgets Flertal foreslaar at nægte Bevillingen til Blindes Selvbirksomhed med 1,000 Kr. Er der nogen Klasse af Medborgere, som man uden mindste Betænselighed kan øve sin Velgjørenhed imod uden at frygte for, at man derved skulde svække deres egen Iver for Erhverv, er det sikkerlig de Stakler, som enten fra Fødslen af eller ved ulykkelig Hændelse ere blevne berøvede Synet. Men naar det nu særlig gjælder om ikke blot at øve Velgjørenhed, men netop om at støtte deres Bestræbelser for selv at kunne fortjene Noget, og naar det her oplyses, at de Beløb, hvorom det dreier sig, kun anvendes til at sætte Blinde i en saadan Veie, at de selv kunne fortjene Noget eller til at støtte dem, naar de i Forbigaaende paa Grund af Sygdom eller andre Uheld blive ude af Stand til selv at erhverve Noget, og naar det oplyses, at Beløbet, der hidtil er givet, har viist sig utilstrækkelig, saa tilstaar jeg, at det er mig rent ubegribeligt, at Flertallet foreslaar at nægte dette lille Beløb, og jeg har endnu et svagt Haab om, at Thingets Flertal dog vil vise sig mindre haardhjertet overfor de Blinde end Udvalgets Flertal. Det forekommer mig ligeledes ret mærkelig, at Udvalgets Flertal foreslaar ved Vædringsforslag Nr. 81 at nedsette Bevillingen til Gradmaalingen med 5,500 Kr., thi det, det her dreier sig om, er en Bevil-

ling til at lade Danmark foretage Arbeider, som supplere og fuldstændiggjøre de Arbeider, som foretages af vore Naboer mod Syd og Nord. Thydsland er allerede kommen op til vor Grændse med sine Arbeider. Sverig-Norge har givet sit Tilfagn til at udføre tilsvarende Arbeider for deres Vedkommende. Betingelsen for, at Alt slutter sig sammen til et fuldstændigt Hele, er alene, at Danmark tiltræder og udfører sin Del af Arbeiderne. Det er en international Opgave, der her er stillet os, og det forekommer mig i høieste Grad mærkeligt, at særlig de Medlemmer af Thinget, der altid gjøre gjældende, at Danmark skal søge sit væsentlige Forsvar netop derved, at det staar som en Mønsterstat i Europa, at det indtager en høi Plads i Kulturen, ved denne Leilighed skulle aflægge et positibit. Bevis for, at vi undrage os vor Del af den almindelige Kulturs Arbeide og Opgaver. Med Hensyn til Underædringsforslag Nr. 87 tror jeg dog at burde sige en lille Bemærkning til Ordførers Udtalelse, og jeg tror ikke, at jeg i saa Henseende er i Uoverensstemmelse med ham. Udvalget har været enig i, at man ikke kunde gaa ind paa at give Erstatning netop for den Del af den paagjældende Funktionærs Indtægter, som maatte betegnes som Driftpenge, men da Ministeren havde udtalt, at han nærmest foreslog dette for derafgjennem at vise Paaskjønnelse af den gode Tjeneste, som denne Funktionær gjorde ved den ulykkelige Slotsbrand, og som bidrog til, at Malerisamlingen freltes saa godt, som Tilfældet var, saa var der, tror jeg at turde tilføie, i Udvalget Stemning for at hde en saadan Paaskjønnelse, men ikke under den Form; jaaledes har jeg i alt Fald opfattet Stemningen i Udvalget. Hvad angaar den hele Række af Vædringsforslag 91—100, vedrørende det kongelige Theater og Kapel, da kan Mindretallet heller ikke stille sig paa samme Standpunkt, som Flertallet har indtaget, men jeg indrømmer, at den Forskel, der bliver i vor Grundbetragtning, ikke synes at være særlig stor. Vi anerkjende ogsaa, at det er i sig selv onsteligt og hensigtsmæssigt, at Theatrets Budget opgjøres med Balance, fordi der herigjennem bedst indeholdes den fornødne Odfordring til at vise en Sparommelighed paa de enkelte Konti, som det ellers vilde være meget vanskeligt at faae fremmet, men vi kunne ikke tillægge dette Hensyn en saa stor Vægt, at vi af den Grund skulde modsætte os Forslag af ringe finantsiel Betydning, som i sig selv maa anses for hensigtsmæssige, blot fordi der derved tilveiebringes en mindre Underbalance, og vi have derfor kun kunnet tiltræde nogle en-